

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายณภดล เทพพิทักษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๑ - ๑๒/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ๓๗/๒๕๖๗
เรื่องพิจารณาที่ ๑/๒๕๖๘

วันที่ ๑ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง { ศาลอาญา ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” วรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง” และมาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ภายหลังที่ศาลได้ดำเนินการตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสอง แล้ว เมื่อศาลเห็นว่าจำเลยหลบหนีหรือ

ไม่มาฟังการพิจารณาและสืบพยานโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ศาลออกหมายจับจำเลย หากไม่ได้ตัวจำเลย มาภายในสามเดือนนับแต่วันออกหมายจับ เมื่อศาลเห็นเป็นการสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ที่จะให้การพิจารณาเป็นไปโดยไม่ชักช้า และจำเลยมีทนายความ ให้ศาลมีอำนาจพิจารณาและสืบพยาน ลับหลังจำเลยได้ และเมื่อศาลพิจารณาคดีเสร็จแล้ว ให้ศาลมีคำพิพากษาในคดีนั้นต่อไป” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การพิจารณาและสืบพยานตามวรรคหนึ่งต้องมีโชคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือ คดีที่จำเลยมีอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่ถูกฟ้องต่อศาล”

ข้อโต้แย้งของจำเลยที่ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ บัญญัติให้ การพิจารณาและสืบพยานในศาลให้ทำโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลย เว้นแต่บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น มีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองสิทธิของจำเลยให้สามารถต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่และใช้สิทธิถามค้านพยาน ของคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งที่ทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตน การที่มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ กำหนดให้ศาลมีอำนาจ พิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการต่อสู้คดี เป็นบทบัญญัติ ที่ไม่เป็นไปตามหลักความได้สัดส่วน เป็นมาตรการที่อำนวยความสะดวกเฉพาะแก่ผู้เสียหายเท่านั้น แต่ไม่อาจบรรลุวัตถุประสงค์ในการอำนวยความสะดวกแก่จำเลย จำเลยไม่มีโอกาสเข้าร่วมการพิจารณา และสืบพยาน กระทบต่อสิทธิหรือเสรีภาพของจำเลยเกินสมควรแก่เหตุ และเป็นการปฏิบัติต่อจำเลย เสมือนหนึ่งว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิด ไม่เป็นไปตามหลักการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลย ในคดีอาญาเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิด ประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง นั้น เห็นว่า การพิจารณาและสืบพยานคดีอาญามีหลักการสำคัญประการหนึ่งว่าให้ทำโดยเปิดเผย ต่อหน้าจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง มีวัตถุประสงค์ให้ จำเลยผู้อาจได้รับผลร้ายจากคำพิพากษาที่เกิดจากการพิจารณาและสืบพยานในคดีมีสิทธิที่จะอยู่ร่วม ในการดำเนินคดี ได้รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นในการพิจารณาคดีอย่างครบถ้วน เพื่อให้จำเลยมีโอกาสดูสู้คดี ได้อย่างเต็มที่และถูกต้อง โดยสามารถทราบถึงพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำมากล่าวหาตนว่าเป็นผู้กระทำความผิด มีสิทธิเผชิญหน้ากับพยานบุคคลที่โจทก์นำสืบถึงพฤติการณ์การกระทำความผิดของตน และได้ร่วมรับฟังในการนำสืบพยานหลักฐาน รวมทั้งการใช้สิทธิถามค้านพยานฝ่ายโจทก์เพื่อพิสูจน์ ความบริสุทธิ์ของตน ทำให้การค้นหาความจริงของศาลมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นไปตามหลักฟังความทุกฝ่าย ที่จำเลยมีสิทธิได้รับทราบการถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดและมีโอกาสในการต่อสู้คดีอย่างเต็มที่ ถือเป็นหลักประกันสำคัญในการต่อสู้คดีของจำเลย สิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยต่อหน้า จำเลยสอดคล้องกับหลักการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของจำเลยตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วย สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights) ข้อ ๑๔

๗๗

ที่กำหนดให้จำเลยมีสิทธิได้รับการพิจารณาคดีต่อหน้าตนเอง ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิก การพิจารณาและสืบพยานคดีอาญาที่ไม่ได้กระทำต่อหน้าจำเลยหรือเป็นการกระทำลับหลังจำเลย ย่อมเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายแม้ว่าจำเลยจะยินยอมให้กระทำได้ก็ตาม เนื่องจากหลักกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญาใช้หลักการตรวจสอบจะนำหลักความประสงค์ของคู่ความหรือหลักความตกลง ของกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้ในการดำเนินคดีอาญาไม่ได้ อย่างไรก็ตามการใช้หลักการ พิจารณาคดีอาญาต้องกระทำต่อหน้าจำเลยในทุกกรณี ในบางครั้งอาจส่งผลกระทบต่อการอำนวย ความยุติธรรมที่ต้องดำเนินไปด้วยความรวดเร็วและเป็นธรรมได้ เนื่องจากการไม่ปรากฏตัวจำเลยและ ศาลจำเป็นต้องสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราว ส่งผลให้คดีไม่อาจดำเนินต่อไปได้ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญาจึงได้ผ่อนคลายนัยความเคร่งครัดของหลักการดังกล่าว กำหนดข้อยกเว้นกรณีที่ทำให้การพิจารณา และสืบพยานไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยหรือศาลสามารถพิจารณาคดีลับหลังจำเลยได้ซึ่งเป็นการ พิจารณาคดีอาญาโดยไม่ปรากฏตัวจำเลยได้ เช่น กรณีการพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลย ตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ กรณีจำเลยหลบหนีหรือไม่มาฟังการพิจารณาและสืบพยานโดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ กรณีจำเลยเป็นนิติบุคคลและผู้แทนนิติบุคคลหนีไปตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ/๒ กรณีจำเลยออกจากห้องพิจารณาตามมาตรา ๑๘๐

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ บัญญัติข้อยกเว้นหลักการ พิจารณาคดีโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลย โดยบัญญัติให้ศาลมีอำนาจพิจารณาคดีอาญาลับหลังจำเลยหรือ โดยไม่มีตัวจำเลยได้ ในกรณีที่จำเลยจงใจหลบหนีหรือไม่มาฟังการพิจารณาและสืบพยานโดยไม่มีเหตุ อันสมควร เพื่อแก้ไขปัญหาทางปฏิบัติที่ผ่านมาเมื่อจำเลยหลบหนีหรือไม่มาศาลโดยไม่มีเหตุอันสมควร ศาลจะออกหมายจับจำเลยเพื่อให้ได้ตัวมาภายในอายุความพร้อมทั้งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความชั่วคราว หากจำเลยหลบหนีหรือจับจำเลยไม่ได้จนหมดอายุความ มีผลให้จำเลยรอดพ้นจากคดี และหากจับจำเลยได้ ภายในอายุความ ศาลจึงค่อยยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ ทำให้การพิจารณาคดีเกิดความล่าช้า พยานหลักฐาน โดยเฉพาะพยานบุคคลที่โจทก์จะนำสืบเพื่อยืนยันความผิดของจำเลยอาจเสียชีวิตหรือสูญหายไปแล้ว หรือ หากได้ตัวพยานมา ความทรงจำของพยานอาจเลือนหายหรือหลงลืมเหตุการณ์ไปตามกาลเวลา น้ำหนัก ของพยานจะลดลง เมื่อคดีอาญาโจทก์มีหน้าที่พิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดในระดับที่ ปราศจากข้อสงสัยแล้ว ย่อมอาจทำให้ศาลยกฟ้องได้ ซึ่งพฤติการณ์ดังกล่าว จำเลยประสงค์ทำให้การ ดำเนินคดีอาญาเกิดความล่าช้า หากรอให้จำเลยซึ่งหลบหนีเข้ารับการพิจารณาโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลย นอกจากคดีมีความล่าช้าแล้วคดียังอาจขาดอายุความ ย่อมไม่เป็นธรรมกับผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ได้รับผลกระทบ จากการกระทำของจำเลยที่ไม่ได้รับการบรรเทาเยียวยาความเสียหายในเวลาที่เหมาะสม และยังส่งผล กระทบต่อการอำนวยความยุติธรรมที่ต้องรวดเร็วและเป็นธรรม ตลอดจนความเชื่อมั่นและความศรัทธา

ที่มีต่อระบบศาลยุติธรรม ทำให้การพิจารณาคดีโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลยไม่อาจอำนวยความสะดวกยุติธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้การพิจารณาคดีโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลยเป็นสิทธิพื้นฐานในกระบวนการยุติธรรมที่กฎหมายบัญญัติคุ้มครองไว้ แต่เมื่อพฤติการณ์ดังกล่าวมาจากการกระทำของจำเลยทั้งสิ้น ซึ่งแสดงให้เห็นโดยปริยายว่าจำเลยไม่ประสงค์จะเข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดีหรือสละสิทธิในการที่จะได้รับการพิจารณาต่อหน้าจำเลย ย่อมมีเหตุผลอันสมควรที่มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ บัญญัติให้ศาลมีอำนาจพิจารณาคดีลับหลังจำเลยได้ แต่ต้องภายหลังจากศาลได้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังและได้สอบคำให้การของจำเลย ตลอดจนได้กำหนดวันนัดพิจารณาและสืบพยานและแจ้งให้จำเลยทราบโดยชอบตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสอง ซึ่งถือว่าได้เปิดโอกาสให้จำเลยมีเวลาเตรียมตัวต่อสู้คดีพอสมควรและเปิดโอกาสให้จำเลยมาศาลเพื่อต่อสู้คดีแล้ว เมื่อจำเลยจงใจหลบหนีหรือไม่มาฟังการพิจารณาและสืบพยานตามที่ศาลกำหนดนัดไว้โดยไม่มีเหตุอันสมควร ศาลจึงพิจารณาคดีลับหลังจำเลยตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ ได้ และก่อนที่จะพิจารณาคดีลับหลังจำเลยในกรณีดังกล่าว ศาลต้องออกหมายจับจำเลยก่อน หากไม่ได้ตัวจำเลยมาภายในสามเดือนนับแต่วันออกหมายจับ ศาลจึงพิจารณาคดีลับหลังจำเลยได้ อย่างไรก็ตาม แม้ศาลจะได้ดำเนินการดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็ไม่ได้บังคับให้ศาลต้องพิจารณาคดีลับหลังจำเลยโดยทันที แต่ศาลยังมีดุลพินิจที่จะพิจารณาว่าควรพิจารณาคดีลับหลังจำเลยหรือไม่ตามที่เห็นสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะให้การพิจารณาเป็นไปโดยไม่ชักช้าและการใช้ดุลพินิจดังกล่าวของศาลต้องใช้อย่างระมัดระวังและใช้วิธีพิจารณาคดีลับหลังจำเลยเท่าที่จำเป็นตามแนวทางของคำแนะนำของประธานศาลฎีกาเกี่ยวกับการพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลย พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่ออกตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๕ เพื่อให้ผู้พิพากษาใช้ในการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดขึ้นโดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ ให้เป็นไปโดยถูกต้อง โดยก่อนมีคำสั่งให้มีการพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลย ให้ศาลคำนึงถึงความจำเป็นของการมีจำเลยอยู่ร่วมในการพิจารณาและสืบพยานเพื่อประโยชน์ในการค้นหาความจริงในคดีผลกระทบต่อสิทธิในการต่อสู้คดีของจำเลย อัตราโทษและความจำเป็นที่จำเลยไม่อาจอยู่ร่วมในการพิจารณาและสืบพยาน เมื่อศาลใช้ดุลพินิจให้มีการพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยแล้ว หากยังพิจารณาและสืบพยานไม่แล้วเสร็จโดยต้องมีการเลื่อนคดีไป ให้ศาลแจ้งกำหนดนัดที่เลื่อนไปให้จำเลยหรือทนายจำเลยทราบและพิจารณาว่าในวันนัดที่เลื่อนไปยังคงปรากฏเหตุตามกฎหมายที่จำเป็นต้องให้มีการพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยอยู่หรือไม่ ก่อนดำเนินการกระบวนการพิจารณาใด ๆ ต่อไป โดยไม่ถือเป็นหลักว่าเมื่อมีการอนุญาตให้มีการพิจารณาและสืบพยานลับหลังครั้งหนึ่งแล้ว จะเป็นการอนุญาตที่มีผลไปตลอดการพิจารณา และกรณีการจับตัวจำเลยไม่ได้ภายในกำหนดสามเดือน ไม่ถือเป็นเหตุที่ศาลจะสั่งให้มีการพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยทุกกรณี เมื่อศาลเห็นสมควรให้มีการพิจารณาคดีลับหลังจำเลย

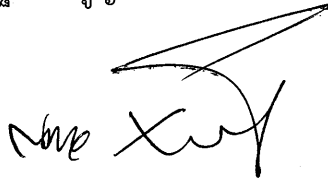


ในกรณีดังกล่าวแล้ว ศาลไม่ได้พิจารณาคดีนั้นไปฝ่ายเดียว แต่ต้องให้มีทนายความของจำเลยที่จำเลยได้ แต่งตั้งไว้ใน การต่อสู้คดีอยู่ด้วยเพื่อทำหน้าที่ดูแลรักษาสิทธิของจำเลยในการดำเนินคดีอาญา ตลอดจนใช้ สิทธิถามค้านหรือโต้แย้งพยานหลักฐานฝ่ายโจทก์แทนจำเลย ทั้งนี้ หลักเกณฑ์การพิจารณาคดีลับหลัง จำเลยในกรณีดังกล่าวไม่นำไปใช้กับคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือคดีที่จำเลยมีอายุไม่เกินสิบแปดปีใน วันที่ถูกฟ้องต่อศาล เนื่องจากเป็นคดีที่มีอัตราโทษสูง และกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาและ สืบพยานในคดีที่จำเลยมีอายุไม่เกินสิบแปดปีดังกล่าวไว้เป็นกรณีพิเศษและเหมาะสมซึ่งแตกต่างจากคดี ที่จำเลยเป็นผู้ใหญ่

เห็นได้ว่า แม้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ จะจำกัดสิทธิ ของบุคคลที่เป็นจำเลยในคดีอาญาอยู่บ้าง แต่เป็นไปเพื่อให้รัฐสามารถอำนวยความยุติธรรมในคดีอาญา ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง รวดเร็วและเป็นธรรมกับทุกฝ่าย อันเป็นประโยชน์สาธารณะที่รัฐธรรมนุญและ กฎหมายมุ่งคุ้มครอง บทบัญญัติดังกล่าวมิได้มุ่งคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายเพื่อให้ได้รับความเป็นธรรมและ ได้รับการเยียวยาในเวลาที่เหมาะสมแต่ฝ่ายเดียว แต่ยังคงอำนวยความยุติธรรมแก่จำเลยในการยังคงมีสิทธิ ต่อสู้คดีและคัดค้านพยานหลักฐานฝ่ายโจทก์ได้อย่างเต็มที่ตามหลักการฟังความทุกฝ่าย โดยมีทนายความ ของจำเลยคอยทำหน้าที่ปกป้องรักษาสิทธิดังกล่าวของจำเลย และการพิจารณาใช้มาตรการดังกล่าว ศาลต้องพิจารณาด้วยความระมัดระวังและพิจารณาใช้เท่าที่จำเป็นโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อสิทธิในการ ต่อสู้คดีของจำเลย บทบัญญัติดังกล่าวถือเป็นมาตรการทางกฎหมายที่เป็นไปตามหลักพอสมควรแก่เหตุ พอเหมาะพอควรแก่กรณี หากใช้มาตรการอื่นตามที่จำเลยโต้แย้ง เช่น การเลื่อนนัดการพิจารณาคดี หรือ การจำหน่ายคดีชั่วคราวยิ่งทำให้การพิจารณาคดีอาญาล่าช้าออกไป นอกจากไม่เป็นธรรมแก่ผู้เสียหายที่ควร ได้รับการเยียวยาในเวลาที่เหมาะสมแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นและความศรัทธาที่มีต่อระบบ ศาลยุติธรรม นอกจากนี้ มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ เป็นเพียงบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการ พิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยในกรณีที่จำเลยจงใจหลบหนีหรือไม่มาฟังการพิจารณาและสืบพยาน โดยไม่มีเหตุอันสมควร ซึ่งเป็นการยกเว้นหลักการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลยตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง มิใช่เป็นบทบัญญัติที่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีความผิดและมีได้ให้ปฏิบัติ ต่อบุคคลเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดก่อนที่จะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าได้กระทำความผิดแต่อย่างใด การพิจารณาคดีลับหลังจำเลยในกรณีดังกล่าวโจทก์ยังคงมีหน้าที่นำสืบหรือภาระการพิสูจน์ความผิด ของจำเลย โดยมีทนายความของจำเลยคอยทำหน้าที่ปกป้องรักษาสิทธิของจำเลยในการต่อสู้คดีและคัดค้าน พยานหลักฐานฝ่ายโจทก์ และศาลต้องใช้ดุลพินิจวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานจนมีความแน่ใจว่าจำเลย กระทำความผิดจริงจึงจะพิพากษาลงโทษจำเลย หากศาลมีความสงสัย ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัย นั้นโดยปล่อยจำเลยไปตามมาตรา ๒๒๗ บทบัญญัติมาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ จึงเป็นไปตามหลักความ

ได้สัดส่วน ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้แก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ไม่ได้เป็นบทบัญญัติที่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีความผิดและไม่ได้ปฏิบัติต่อบุคคลเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดก่อนที่จะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าได้กระทำความผิดแต่อย่างใด ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ ทวิ/๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง



(นายนภดล เทพพิทักษ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ